

skulde ske den Forandring, at Tuberkulosehospitaler ikke behøvede at have deres egen Bygning, men at de godt kunde være i samme Bygning som den øvrige Del af Sygehuset. Jeg tror, at man ogsaa der gør rigtigst i at bøje sig for de sagkyndige Grunde, som utvivlsomt have ledet Kommissionen ved at kræve en egen Bygning. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem havde Ret, naar han udtalte, at Følgen deraf vilde blive, at man f. Eks. her i København ikke vilde kunne sørge for de syge, idet der ikke var Plads paa Sanatorierne, og de efter dette Lovforslag ikke kunde være paa Hospitalerne. Forholdet er nemlig det, at de ca. 700 Patienter, som efter det ærede Medlems Oplysning nu ligge paa Hospitaler i København, fordi de ikke kunne komme paa Sanatorier, i Virkeligheden ere Patienter, som efter Lovforslaget overhovedet ikke maa være paa et Hospital, men som, naar der ydes Hjælp til dem, bør komme paa Sanatorier. Skulle Patienter paa Sanatorier, maa det være saadanne, der ere angrebne i lettere Grad, hvorimod de, der skulle paa Hospitaler, ere saadanne, der ere angrebne i sværere Grad, og er der virkelig saa stort et Antal, som det ærede Medlem nævnte, forekommer det mig, at det ikke kunde volde nogen Vanskelighed enten paa et af de eksisterende Hospitaler at finde en selvstændig Bygning — der er i Reglen store Bygningskomplekser paa Hospitalerne — eller paa et eller andet Hospital at opføre en eller flere selvstændige Afdelinger. Jeg tror ikke, det vilde volde nogen Vanskelighed, hvorimod man i hygiejnisk og andre Henseender vistnok vilde faa ret store Ulemper, hvis man vilde samtykke i saadanne Afskildringer af enkelte Dele af Sygehuse, som det ærede Medlem nævnte.

Jeg kunde naturligvis meget godt gaa med til at anbefale den Tanke, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) nævnte angaaende Bemyndigelse for Administrationen til med fuld Pension at afskedige Bestillingsmænd, der fik Tuberkulose, hvor der er Fare for, at Smitten kunde bringes videre; ligeledes kan jeg ogsaa tiltræde den Tanke, han fremsatte om, at værnepligtige, der i Tjenesten blive smittede af Tuberkulose, skulle have Invalideforsørgelse, saaledes forstod jeg det (*Hammerich*: Skulle gratis paa Sanatorier), men der er her den Vanskelighed, at det saa godt som altid er umuligt at sige, naar en Mand er bleven smittet af Tuberkulose. Denne Sygdom er jo i den Henseende forskellig fra

de fleste andre smitsomme Sygdomme, at man ikke kender dens Inkubationstid. Det er tillige vanskeligt at sige, hvornaar en Mand er syg, og hvornaar han ikke er syg. Imidlertid skulde jeg ikke have noget imod, at man søgte at finde en Maade at ordne dette paa.

Der er fra flere Sider gjort Indsigelser imod, at jeg i begge Lovforslagene har strøget Forslaget om Ansættelse af en Tuberkuloseinspektør. Jeg ønsker, i alt Fald indtil jeg hører stærkere Grunde for det modsatte, end der hidtil er kommet frem, at fastholde mit Forslag; saa at Ministeriet ikke er bundet til at ansætte en fast Tuberkuloseinspektør. Jeg tror, det vil være rigtigst, at man faar Lejlighed til at se Loven virke i nogen Tid og til at prøve den Mand, man kunde tænke sig som Tuberkuloseinspektør, for at se, paa hvilken Maade han tager Sagen. Tager han den paa den rigtige Maade, er alt vel, saa vil han kunne faa fast Ansættelse, tager han den derimod ikke paa den rigtige Maade, er det heldigt, mener jeg, at man ikke er saa stærkt bunden til ham, at man maaske meget daarligt kan slippe ham igen eller i alt Fald kun kan slippe ham paa en Maade, som er ubehagelig for alle Parter. Naar der skal paabegyndes en saadan ganske ny Virksomhed, som vi ikke have noget Sidestykke til her i Landet, mener jeg, det er rigtigst at gaa frem med Forsigtighed for at være vis paa at finde den rigtige Mand dertil. Finder man den rigtige Mand, er det udmærket, og saa vil det selvfølgelig gavne Sagen meget, men finder man ikke den rigtige Mand, vil det kun kunne skade Sagen, hvis man alligevel skulde føle sig bunden til at blive ved at have denne Mand. Jeg vil derfor meget indtrængende anbefale det høje Ting at følge Lovforslaget paa dette Punkt.

Om det Forslag, der er kommet frem angaaende Renligholdelse af Skolerne paa Landet, skal jeg kun sige, at jeg naturligvis ikke kan have noget imod, at en Bestemmelse desangaaende bliver optagen i Lovforslaget, for saa vidt det viser sig, at min ærede Kollega, Kultusministeren ikke har noget derimod. Jeg maa tilstaa, at jeg er ganske uvidende paa dette Felt. Jeg ved ikke, hvorvidt Skolerne paa Landet, i København eller Købstæderne trænge til saadanne Renholdelsesbestemmelser, men det er jo muligt, og jeg skal for mit Vedkommende ikke have noget imod en saadan Bestemmelse.

I Lovforslagets § 13 findes en Be-